

1) Nie wykonując rocznie ogólnej liczby inspekcji odpowiadającej przynajmniej 25 % liczby pojedynczych statków, które wpłynęły do jej portów w r. 1999 i w r. 2000, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 95/21/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. dotyczącej przestrzegania, w odniesieniu do żegluga morskiej korzystającej ze wspólnotowych portów oraz żegluga morskiej po wodach znajdujących się pod jurysdykcją Państw Członkowskich, międzynarodowych norm bezpieczeństwa statków i zapobiegania zanieczyszczeniom oraz pokładowych warunków życia i pracy (kontrola państwa portu).

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 17 czerwca 2004 r.

w sprawie C-99/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 2000/52/WE — Przejrzystość w stosunkach finansowych między Państwami Członkowskimi i przedsiębiorstwami publicznymi — Brak transpozycji w nakazanym terminie)

(2004/C 201/10)

(Język postępowania: angielski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-99/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: J. Flett) przeciwko Irlandii (pełnomocnik: D. O'Hagan) o stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/52/WE z dnia 26 lipca 2000, zmieniającej dyrektywę 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskim i przedsiębiorstwami publicznymi, lub w każdym razie nie powiadając Komisji o przyjęciu powyższych przepisów, Irlandia uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tej dyrektywy, Trybunał (piąta izba), w składzie C. Gulmann, prezes izby, S. von Bahr (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: M. A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w

dniu 17 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/52/WE z dnia 26 lipca 2000, zmieniającej dyrektywę 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskim i przedsiębiorstwami publicznymi, Irlandia uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tej dyrektywy.

2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 101 z dnia 26 kwietnia 2003 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie C-302/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 1999/22/WE — Trzymanie dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2004/C 201/11)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-302/03 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: van Beek oraz R. Amorosi) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnik: I. Braguglia wraz z G. de Bellisem), której przedmiotem jest wniosek o stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych celem dostosowania się do dyrektywy Rady 1999/22/WE z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącej trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych (Dz. U. L 94, str. 24), a w każdym razie nie informując Komisji o owych przepisach, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przedmiotowej dyrektywy, Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), prezes izby, J.-P. Puissochet i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: M. P. Léger, sekretarz: M. R. Grass, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie uchwalając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych celem dostosowania się do dyrektywy Rady 1999/22/WE z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącej trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przedmiotowej dyrektywy.

2) Republika Włosa zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 213 z 6.9.2003.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulio tis Epikrateias z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-182/04)

(2004/C 201/12)

Dnia 19 kwietnia maja 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Symvoulio tis Epikrateias, wydanego dnia 3 marca 2004 r., w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów. Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Pytania w niniejszej sprawie są takie same jak w sprawie C-181/04.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulio tis Epikrateias z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-183/04)

(2004/C 201/13)

Dnia 19 kwietnia maja 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Symvoulio tis Epikrateias, wydanego dnia 3 marca 2004 r., w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów. Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Pytania w niniejszej sprawie są takie same jak w sprawie C-181/04.

Skarga wniesiona dnia 7 maja 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-204/04)

(2004/C 201/14)

Dnia 7 maja 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Federalnej Niemiec sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Nicolę Yerrell, członkinię Służb Prawnych Komisji i Horsta-Petera Kreppla, sędziego sądu pracy oddelegowanego do Służb Prawnych Komisji w ramach wymiany z urzędnikami krajowymi, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec pośrednio dyskryminuje kobiety, stanowiące znacznie przeważającą część zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, pracujących 18 godzin roboczych tygodniowo w niemieckiej służbie cywilnej, ponieważ

a) na mocy § 14 ust. 2 Bundespersonalvertretungsgesetz (ustawa o reprezentacji pracowniczej w federalnej służbie cywilnej) i odpowiadających temu przepisowi uregulowaniach w ustawodawstwach landów

— Bawaria

— Berlin

— Brema

— Hesja

zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin, którzy regularnie pracują mniej niż 18 godzin tygodniowo lub

b) w landach

— Meklemburgia-Przedpomorze

— Saksonia

— Schlezwik-Holsztyn

— Turyngia

mniej niż połowę normalnego tygodniowego czasu pracy,

c) w landach

— Badenia-Wirtembergia

— Brandenburgia

— Nadrenia-Palatynat

— Saksonia-Anhalt

mniej niż jedną trzecią normalnego tygodniowego czasu pracy,